

Arrest

nr. 296 779 van 9 november 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 juni 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 mei 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 290 210 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 13 juni 2023, waarbij de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt bevolen.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 26 april 2023 toe op het Belgische grondgebied en diende op 27 april 2023 een verzoek om internationale bescherming in (bijlage 26).

1.2. Uit de gegevens van de Eurodac-databank blijkt dat verzoeker reeds eerder een verzoek om internationale bescherming had ingediend, met name op 17 maart 2023 in Bulgarije.

1.3. Op 4 mei 2023 verzocht de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de Bulgaarse autoriteiten om verzoeker terug te nemen.

1.4. De Bulgaarse autoriteiten stemden op 15 mei 2023 uitdrukkelijk in met de terugname van verzoeker, op grond van artikel 18.1, d), van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 604/2013/EU).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 24 mei 2023 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Verzoeker werd hiervan op 25 mei 2023 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN
In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: S.(…)

voornaam: A.(…)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18 §1 d van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De heer S.(...) A.(...), verder de betrokkene genoemd, die verklaart geboren te zijn op 04.08.2000 de Afghaanse nationaliteit te hebben, bood zich op 27.04.2023 aan bij onze diensten en diende diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde op dat moment geen identiteits-of reisdocumenten voor.

Betrokkene staat in Bulgarije gekend als S.(...), E.(...), geboren (...).

Dactyloscopisch onderzoek leidde tot een treffer in Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. De treffer toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 17.03.2023 in Bulgarije werden genomen in kader van een verzoek om internationale bescherming.

Betrokkene werd in kader van zijn verzoek gehoord op 02.05.2023. Hij legde ook toen geen identiteits-of reisdocumenten voor en verklaarde dat hij nooit een paspoort heeft gehad en dat hij zijn taskara in Afghanistan achterliet. Betrokkene stuurde op ons 03.05.2023 een kopie van zijn taskara met nummer 24923087.

Betrokkene verklaarde dat hij religieus gehuwd is met S.(...) A.(...), vrouw, ongeveer eenentwintig jaar oud geboren in Chambel, Afghanistan en die daar verblijft.

Hij verklaarde dat hij een kind heeft S.(...) U.(...), vrouw, ongeveer vier jaar oud, geboren in Chambel, verblijfplaats Chambel, Afghanistan. Hij verklaarde dat hij een neef heeft die in België verblijft. Verder heeft hij geen gezins-of familieleden in België of andere lidstaten.

Betrokkene verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij Afghanistan drie maanden na de machtsovername door de Taliban verliet. Hij reed toen naar Pakistan, waar hij twee dagen verbleef, en trok dan verder naar Iran. Daar verbleef hij drie maanden alvorens verder te trekken naar Turkije, waar hij elf dagen verbleef. Zijn tocht ging daarna verder via Bulgarije. Hij verbleef er zevenentwintig dagen en trok dan door via Servië (vijftien dagen), Bosnië en Herzegovina (drie dagen), Kroatië (een week) en Slovenië (een dag) naar Italië. Daar nam hij na drie dagen een trein via Zwitserland naar Frankrijk, waar hij een taxi nam richting België. Hij kwam hier op 27.04.2023 aan.

Betrokkene werd tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij precies in België een verzoek om internationale bescherming indiende. Betrokkene antwoordde dat de procedure in België sneller en gemakkelijker is, zeker als militair.

Er werd ook gevraagd of de betrokkene, omwille van omstandigheden van opvang en/of van behandeling,

bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene stelde dat hij de regels zou volgen maar liever in België blijft.

Verordening 604/2013 is onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De vergelijking van de vingerafdrukken van betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens leverde een resultaat type "1" met betrekking tot Bulgarije op. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat code "1" gebruikt wordt bij het indienen van een verzoek om internationale bescherming na de kenletter(s) van de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden.

Het Eurodac-resultaat toont dus aan dat betrokkene in Bulgarije internationale bescherming vroeg.

Tijdens zijn aanmelding dd. 27.04.2023 maakte betrokkene geen melding van een eerder verzoek om internationale bescherming, noch van het afstaan van zijn vingerafdrukken in een andere lidstaat. Tijdens het persoonlijk onderhoud dd. 02.05.2023 legde betrokkene hieromtrent tegenstrijdige verklaring af. Hij verklaarde enerzijds dat hij in Bulgarije onder dwang een verzoek om internationale bescherming had ingediend (vraag 32) en anderzijds dat hij niet eerder internationale bescherming had gevraagd (vraag 35).

Gelet op het bovenstaande waren onze diensten van oordeel dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene bij Bulgarije berust. Op 04.05.2023 stuurden we een terugnameverzoek aan de Bulgaarse instanties. Op 15.05.2023 stuurden zij ons hun akkoord tot overname van betrokkene met toepassing van artikel 18 §1d van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 echter dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers ertoe kunnen leiden dat de verzoeker in die lidstaat een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat naar een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen

het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Betrokkene verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij naar België kwam omdat de procedure hier sneller en gemakkelijker is dan in andere landen, zeker als militair.

Meer informatie over de duur van de procedure in Bulgarije en andere aspecten van het asielsysteem vinden we o.a. in AIDA-rapporten ("Asylum Information Database"), een project dat mede gecoördineerd wordt door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) (zie Iliana Savova, Director, Refugee and Migrant Legal Programme, Bulgarian Helsinki Committee, "Asylum Information Database – Country Report: Bulgaria – 2022 update", laatste update op 21.04.2023, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/03/AIDABG_2022update.pdf, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene).

Het laatste AIDA-rapport vermeldt dat de duur van de procedure in Bulgarije in 2022 is gedaald naar zes maanden. De gemiddelde duur doorgaan het jaar bedroeg drie tot zes maanden. De vooropgestelde termijn van zes maanden om een beslissing ten gronde te nemen over een verzoek werd geen enkele keer overschreden (AIDA p. 31). De duur van de procedure is in Bulgarije derhalve niet langer dan in België. Betrokkene verklaarde niet op welke vlakken de procedure hier gemakkelijker zou zijn in vergelijking met andere lidstaten en meer bepaald met de verantwoordelijke lidstaat Bulgarije. Het AIDA-rapport stelt dat de kwaliteit van de procedure in Bulgarije erop vooruit gegaan is en de erkenningsgraden derhalve gestegen zijn (AIDA p. 13).

Elke lidstaat wordt bovendien geacht de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft en die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU te respecteren. Het loutere feit dat betrokkene in Afghanistan militair was, vergroot niet automatisch zijn kansen op een positieve beslissing. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten.

De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Op 04.05.2023 stemden de Bulgaarse instanties in met de terugname van betrokkene conform artikel 18 §1d van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht: d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen." De Verordening stelt verder het volgende: "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU."

Bovenstaande wijst erop dat het verzoek van betrokkene in Bulgarije afgewezen en afgesloten werd. Na overdracht zal betrokkene in Bulgarije een volgend verzoek om internationale bescherming kunnen indienen indien hij dit wenst. De Bulgaarse instanties vragen betrokkene over te dragen via de luchthaven van Sofia.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van betrokkene aan Bulgarije "indirect refoulement" impliceert, merken we op dat Bulgarije partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM, wat betekent dat ervan kan worden uitgaan dat de Bulgaarse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Bulgarije onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Het komt aan betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Bulgarije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of

vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent ook te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Bulgarije staande blijft.

In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Bulgaarse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Betrokkene uitte geen bezwaar tegen een overdracht aan Bulgarije. Hij stelde dat hij de regels zou volgen maar liever in België blijft. Betrokkene haalde dus geen concrete elementen of gebeurtenissen aan waaruit kan blijken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We erkennen evenwel dat er kritische bemerkingen gemaakt kunnen worden over bepaalde aspecten van het asielsysteem in Bulgarije. Zo maakt het AIDA- rapport o.a. melding van problemen om toegang te krijgen tot de asielprocedure aan de Bulgaarse grens. Slechts een zeer klein percentage migranten heeft rechtstreeks toegang tot de procedure en opvangfaciliteiten zonder eerst in detentie te worden geplaatst. Het rapport meldt tevens dat er op grote schaal pushbacks plaatsvinden en dat er aan de grens vaak sprake is van fysiek en verbaal geweld (p.12). Er is wel sprake van een merkbare verbetering bij de registratie van verzoeken om internationale bescherming als verzoekers zich rechtstreeks bij een SAR-centrum aanmelden terwijl in het verleden de registratie van het verzoek hier vaak geweigerd werd (p. 12 en p.30).

Om de onterechte praktijken aan de grens tegen te gaan worden de grenzen en detentiefaciliteiten onaangekondigd gemonitord. Zo bracht het Bulgaarse Helsinki Committee in 2022 wekelijkse monitoringsbezoeken aan de Bulgaars-Turkse grens met financiering van UNHCR. Ook andere land-en luchtgrenzen kunnen onaangekondigd gecontroleerd worden (p.27).

Het valt niet te ontkennen dat er gerapporteerd wordt over onrustwekkende situaties aan de Bulgaarse grenzen.

We benadrukken echter dat betrokkene zich in een situatie bevindt die geenszins te vergelijken valt met de situatie van personen die het voorwerp kunnen uitmaken van pushbacks en teruggedrijving. Betrokkene zal namelijk aan Bulgarije worden overgedragen conform Verordening 604/2013 nadat de Bulgaarse instanties daartoe hun akkoord gaven. Verzoekers die aan Bulgarije worden overgedragen in kader van een Dublinprocedure ondervinden in het algemeen geen problemen wat toegang tot het grondgebied betreft. Het SAR (State Agency for Refugees, het agentschap dat verantwoordelijk is voor de opvang van verzoekers) brengt de grenspolitie vooraf op de hoogte van de overdracht en van de opvangplaats van de overgedragen verzoeker (AIDA p.71).

Wat betreft het opnieuw toegang krijgen tot de asielprocedure na overdracht, meldt het AIDA-rapport dat wanneer een verzoek afgebroken werd terwijl het hangende was dit na overdracht kan worden heropend (AIDA p. 71).

Volgens de factsheet "Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Bulgaria" van de Bulgaarse autoriteiten, die in april 2023 op de website van de EUAA gepubliceerd werd en onderdeel is van de 'Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation' bekrachtigd in het Strategisch Comité Immigratie, Grenzen en Asiel (SCIFA) van de EU-Raad van 29.11.2022, wordt bij een overdracht op basis van een terugnameakkoord de asielprocedure heropend wanneer de verzoeker daarom vraagt. Er wordt geen noemenswaardige vertraging gemeld wat betreft de registratie (factsheet p. 6).

Verzoekers krijgen bij aankomst in Bulgarije na overdracht schriftelijke informatie van de politie over toegang tot de procedure (factsheet p. 7). Na overdracht worden de verzoekers er door de grenspolitie schriftelijk van in kennis gesteld dat zij zich naar het registratie- en opvangcentrum van het SAR in Sofia moet begeven om opvang te krijgen en met het oog op verdere stappen voor de procedure om internationale bescherming (factsheet p. 1).

Gezien de Bulgaarse instanties akkoord gingen om betrokkene terug te nemen conform art 18 §1d van Verordening 604/2013 is het waarschijnlijk dat zijn verzoek niet kan worden heropend na overdracht. Betrokkene kan echter wel een volgend verzoek indienen indien hij dit wenst.

De kwaliteit van de asielprocedure in Bulgarije is er de afgelopen jaren op vooruitgegaan waardoor de

erkenningsgraden zijn gestegen (AIDA p. 13). Tegen een negatieve beslissing kan binnen de veertien dagen een opschortend beroep worden aangetekend, hetgeen in de praktijk voldoende tijd blijkt voor verzoekers om rechtsbijstand in te winnen, het beroep voor te bereiden en in te dienen (AIDA p. 36). Indien het verzoek van betrokkene daadwerkelijk afgewezen werd, is de kans klein dat hij hier tegen nog een beroep kan indienen. Indien hij een volgend verzoek indient, bepaalt de Bulgaarse wet dat hierover binnen veertien dagen een ontvankelijkheidsbeslissing moet genomen worden (AIDA p.71).

Het SAR verstrekt informatie aan de verzoekers over hoe en waar ze rechtsbijstand kunnen bekomen, zo blijkt uit het verslag van het werkbezoek van onze diensten aan het SAR op 09.02.2023 (zie verslag p.6, toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene). In het AIDA-rapport wordt melding gemaakt van moeilijkheden met betrekking tot o.a. de betekening van convocaties voor het gehoor en de kwaliteit van het gehoor. Er kan echter niet worden vastgesteld dat het om systematische tekortkomingen gaat. De Bulgaarse wetgeving voorziet in de verplichte aanwezigheid van een tolk bij het gehoor. In 2022 waren er aanhoudende problemen aangaande de beschikbaarheid van de tolken en de kwaliteit van de vertolking. Voor sommige talen zijn er te weinig tolken beschikbaar (AIDA p. 33-34). Dit betekent echter niet dat verzoekers systematisch geen toegang zouden hebben tot een tolk. De Bulgaarse autoriteiten verklaarden tijdens het werkbezoek van onze diensten dat in elke fase van de procedure bijstand door een tolk wordt voorzien indien de betrokkene dat wenst. Ook in geval van minder frequente talen wordt naar een tolk gezocht.

Personen die als tolk wensen te werken, kunnen inschrijven op een aanbesteding en dienen daarbij aan de vereisten van de opdrachtgever te voldoen. De tolken sluiten een contract af met het SAR en er werd tevens een contract afgesloten met een extern vertaalbureau. In de periode van het bezoek van onze diensten werd een nieuwe aanbesteding voor vertaalbureaus gepubliceerd. Sinds 01.03.2022 is ook een aantal tolken via EUAA aan het werk. Indien voor een bepaalde taal geen tolk kan worden gevonden, nemen de Bulgaarse autoriteiten contact op met het EUAA. Ook de opleiding van tolken gebeurt via EUAA en wordt mede gefinancierd door de Norwegian Financial Mechanism 2014-2021 (verslag werkbezoek p. 6).

Betreffende de toegang tot opvang bepaalt de Bulgaarse wetgeving dat verzoekers toegang moeten hebben tot opvang vanaf hun registratie door het SAR. Het recht op opvang is van toepassing op verzoekers in de Dublin-, versnelde en gewone procedure (AIDA p. 69). Wanneer het verzoek van de overgedragen persoon echter in absentia afgewezen werd, hetgeen gezien het akkoord tot terugname conform artikel 18 §1d van Verordening 604/2013 vermoedelijk het geval is in geval van betrokkene, wordt de persoon na overdracht als irreguliere immigrant beschouwd waardoor hij geen recht heeft op opvang en het risico loopt om overgebracht te worden naar een detentiecentrum (AIDA p.71). We benadrukken dat betrokkene in dit geval nog steeds het recht heeft om een beroep in te dienen tegen de weigeringsbeslissing en om een volgend verzoek in te dienen in Bulgarije.

We erkennen dat de opvangomstandigheden in Bulgarije zeer moeilijk blijven op gebied van infrastructuur en materiële opvangomstandigheden. De afgelopen jaren werd door het SAR meegedeeld dat de opvangcapaciteit in Bulgarije 5160 plaatsen bedroeg. In december 2022 heeft de nieuwe directie van het agentschap meegedeeld dat de daadwerkelijke capaciteit 3931 plaatsen bedraagt aangezien de overige plaatsen niet geschikt zijn (AIDA p. 14). Van de 3931 geschikte plaatsen waren er in december 2022 2412 ingenomen oftewel 61% (AIDA p. 79). In de twee detentiecentra die bestemd zijn ter voorbereiding op verwijdering zijn er in totaal 1060 plaatsen en eind 2022 waren hiervan 704 plaatsen ingenomen (AIDA p.95). Het AIDA-rapport meldt dat kwetsbare personen steeds toegang hebben tot opvangcentra en dat deze toegang voor de overige verzoekers afhankelijk is van de capaciteit en beschikbaarheid (AIDA p. 45). Indien een verzoeker verdween en zijn asielprocedure in Bulgarije werd stopgezet kan de materiële opvang worden ingetrokken. De directie van de opvangcentra kan dan beslissen of een persoon al dan niet opvang krijgt. De betrokkene kan tegen een weigering tot opvang beroep aantekenen en daarbij rechtsbijstand krijgen (AIDA p. 72-73). De veiligheid in de opvangcentra is een groot punt van zorg. In dat verband stelt het rapport dat de Bulgaarse autoriteiten in 2022 meer inspanningen hebben geleverd om de veiligheid in de opvangcentra te verbeteren. Zo voert het SAR sinds 2022 maandelijks veiligheidscontroles uit en zorgt het ook voor gerichte controles in geval van specifieke klachten (AIDA-rapport p. 78).

Het rapport stelt overigens dat in sommige gevallen basisvoorzieningen ontbreken en er vaak kritiek is met betrekking tot de hygiëne (AIDA p. 15). Alle opvangcentra worden sinds mei 2022 op regelmatige basis gedesinfecteerd (AIDA p.15 en p.77). Sinds 2022 worden per dag drie maaltijden uitgedeeld aan de verzoekers maar klachten over de kwantiteit en kwaliteit van het voedsel komen regelmatig voor (AIDA p. 72). Ook wat de detentiecentra betreft zijn er klachten over de levensomstandigheden (p. 96-97).

We erkennen dat het AIDA-rapport kritische bemerkingen maakt bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, de opvang en behandeling van verzoekers in Bulgarije. We zijn echter van oordeel dat het feit dat in Bulgarije, net zoals in andere lidstaten, op deze vlakken problemen kunnen voorkomen niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van

internationale bescherming in Bulgarije in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat personen die in kader van deze verordening aan Bulgarije worden overgedragen niet per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende zijn gezondheidstoestand maakte betrokkene tijdens zijn aanmelding dd. 27.04.2023 en tijdens het persoonlijk onderhoud dd. 02.05.2023 geen melding van klachten. Tot op heden bracht hij geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

In Bulgarije is toegang tot dringende medische hulp voor verzoekers bij wet gewaarborgd. Verzoekers hebben recht op dezelfde gezondheidszorg als de Bulgaren. In de praktijk ondervinden verzoekers net als de Bulgaarse bevolking problemen om toegang te krijgen tot gezondheidszorg. De reden hiervoor is de povere staat van het Bulgaarse gezondheidszorgsysteem dat met aanzienlijke materiële en financiële tekorten wordt geconfronteerd.

Verzoekers die in kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen kunnen na de heropening van hun verzoek te maken krijgen met vertraging op vlak van toegang tot het gezondheidsstelsel. In alle opvangcentra wordt in medische basiszorgen voorzien maar de omvang van deze zorgen hangt af van de beschikbaarheid van dienstverleners. Er is eigen medisch personeel aanwezig of er wordt doorverwezen naar lokale spoeddiensten (AIDA p. 81). Caritas richtte samen met Unicef een mobiele eenheid en zorgde voor een ziekenwagen voor het vervoer naar faciliteiten voor gezondheidszorg (AIDA p. 81-82). Verzoekers ondergaan een medisch onderzoek bij hun registratie waarbij wordt nagegaan of zij bijzondere behoeften hebben en/of tot een kwetsbare groep behoren. Personen die geen recht meer hebben op opvang, blijven wel recht hebben op kosteloze gezondheidszorg tijdens hun procedure (factsheet p. 2). Verzoekers hebben ook tijdens het onderzoek van hun volgend verzoek recht hebben op gratis medische hulp (factsheet p.3). Ook in geval van detentie zal betrokkene toegang hebben tot dringende medische zorgen.

Echter is niet in alle detentiecentra vast medisch personeel aanwezig en er zijn factoren die de toegang tot medische zorgen bemoeilijken waaronder de taalbarrière (AIDA p.96).

Er zijn van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Bulgarije een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Bulgaarse autoriteiten minstens zeven werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17 §1 van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18 §1d van Verordening 604/2013.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Bulgaarse autoriteiten.

(...)"

1.6. In zijn arrest van 13 juni 2023 beval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van bovenstaande beslissing (RvV 13 juni 2023, nr. 290 210).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker onder andere de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst naar het interstatelijk vertrouwensbeginsel, op grond waarvan vermoed wordt dat Bulgarije aan haar Europese en internationale wettelijke verplichtingen zal voldoen. Meer in het bijzonder erkent de Dienst Vreemdelingenzaken dat er sprake kan zijn van tekortkomingen in de asielprocedure en de opvang van verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije. Zij is echter van mening dat deze tekortkomingen onvoldoende ernstig zouden zijn.

Het interstatelijk vertrouwensbeginsel is echter weerlegbaar, zoals geoordeeld werd door het Hof van Justitie van 21/12/2011 met rolnummer C-411/10 en C-493/10:

Het Unierecht staat in de weg aan de toepassing van een onweerlegbaar vermoeden dat de op basis van artikel 3, lid 1, van verordening nr. 343/2003 verantwoordelijke lidstaat de grondrechten van de Europese Unie eerbiedigt.

Artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie moet aldus worden uitgelegd dat de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat” in de zin van verordening nr. 343/2003 mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling.

Terzake blijkt uit de beschikbare landinformatie dat verzoeker bij een terugkeer naar Bulgarije een reëel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt:

Met name bevestigt het AIDA – rapport (versie maart 2023) dat Dublin-terugkeerders, wiens asielaanvraag werd afgewezen, worden vastgehouden bij hun aankomst in Bulgarije:

Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not face any obstacles in accessing the territory of Bulgaria upon return. Prior to the arrival of Dublin returnees, the SAR informs the Border Police of the expected arrival and indicates whether the returnee should be transferred to a reception centre or to immigration pre-removal detention facility. This decision depends on the phase of the asylum procedure of the Dublin returnee as outlined below:

□ If the returnee has a pending asylum application in Bulgaria, or the procedure was terminated because of the returnee’s absconding, he or she is transferred to a SAR reception centre. In the past the SAR usually suspended asylum procedures when asylum seekers had left Bulgaria before their procedures were completed. After the amendments of the law in 2020, the SAR obtained the right to directly terminate (discontinue) the asylum procedure in such cases without passing through a stage of suspension. In both cases, no decision on the merits is issued, therefore the procedure can be reopened.²¹⁷

□ If, however, the returnee’s asylum application was rejected with a final decision on the merits before, or after, he or she left Bulgaria, and the decision was served in absentia and therefore became final,²¹⁸ the returnee is transferred to one of the immigration detention facilities, usually to the Busmantsi detention centre in Sofia, or to the Lyubimets detention centre near the Turkish border. Parents are usually detained with their children. In exceptional cases children may be placed in child care social institutions while their parents are detained in immigration facilities, in cases when an expulsion order on account of threat to national security is issued to any of the parents (AIDA, p. 45)

In de detentiecentra zijn de levensomstandigheden onmenselijk en vernederend zoals eveneens bevestigd wordt door het AIDA-rapport:

In previous years, the detention centres were frequently overcrowded due to the increase of the number of asylum applications and to the delayed release for registration of detained asylum seekers. In 2022, pre-removal detention centres were once more close to maximum capacity, while the overall number of persons in detention gradually increase from 119 persons at the end of 2019, to 337 at the end of 2020 and 728 at the end of 2021 and 704 at the end of 2022 out of 16,767 detainees in total placed in both national detention centres throughout the year. 485 Overall conditions with respect to means to maintain personal hygiene as well as general level of cleanliness remain unsatisfactory. In 2017, it was reported that the number of showers and toilets available was not sufficient to meet the needs of the detained population, especially when premises are overcrowded.486 Detainees are allowed to clean the premises themselves. However, they are not provided with means or detergents therefore they have to buy them at their own cost. Clothing is provided only if supplied by NGOs. Bed linen is not washed on a regular basis, but usually once a month. Nutrition is poor, no special diets are provided to children or pregnant women. Health care is a major issue as not all detention centres have medical staff appointed on a daily basis. A nurse and/or a doctor visits detention centres on a weekly basis, but the language barrier and lack of proper medication make these visits almost a formality and without any practical use for the detainees (AIDA p. 96).

In de praktijk kunnen de Dublin-terugkeerders, die het voorwerp zijn van detentie, hiertegen geen daadwerkelijk rechtsmiddel instellen:

Detained asylum seekers are treated in the same manner as the rest of the detained population, hence they are informed orally by the detention staff of the reasons of their detention and the possibility to challenge it in court, but not about the possibility and the methods of applying for legal aid. However, asylum seekers as a principle are not informed in a language they understand as none of the existing detention centres has interpreters among its staff. A copy of the detention order is usually provided to the individual (AIDA p 98)

Detained applicants have the right to legal aid.⁵⁰⁷ However, legal aid has not been provided to detainees, including asylum seekers in detention centres, as of the end of 2019 due to National Legal Aid Bureau's budget constraints, despite a pilot project financed by AMIF which provided legal aid to vulnerable asylum seekers for the first time in Bulgaria (see Regular Procedure: Legal Assistance).

[...]Whilst legal aid is provided for appeals under the state budget, access to the courts to lodge such an appeal turns heavily on the provision of legal assistance by NGO providers in the absence of legal aid outside court procedures. This impacts most negatively on asylum seekers who have been detained in closed centre where only the Bulgarian Helsinki Committee has granted access. Consequently, effective access to legal assistance during the procedure for these applicants is completely negated (AIDA p 99).

Tussenbesluit: De bestreden beslissing is bijgevolg manifest strijdig met het artikel 3 EVMR. Ondergeschikt is ze strijdig met het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht nu de Belgische overheid nergens in de bestreden beslissing het risico op detentie en de detentie-omstandigheden heeft onderzocht, laat staan weerlegd.

Ondergeschikt voor zover verzoeker niet zou worden vastgehouden loopt hij het risico op een onmenselijke en vernederende behandeling omdat hij terecht dreigt te komen in een situatie van extreme armoede:

If, however, the Dublin returnee is among those, whose asylum procedures ended prior their return to Bulgaria with a refusal in absentia on the merits (substance), they are treated as irregular migrants. In the vast majority of the cases these returnees are arrested upon return and detained in Busmantsi or Lyubimets pre-removal immigration centres to further enable their removal. In the few cases when the returnees are not detained after their arrival, usually – due to administrative or institutional entanglements, they may face homelessness and destitution because of their irregular status in Bulgaria and the lack of valid residence and/or identity documents. This means that even, if the returnees do have financial means, their access to the labour market and most of the basic public services (health care, social support, bank services, etc.) is nearly impossible (AIDA, p. 46).

Asylum seekers who submitted a subsequent application, and which were admitted to the determination procedure, are excluded from access to reception centres, food, accommodation and social support unless they are considered to be vulnerable.³³⁶ (AIDA p 69).

Voor meervoudige asielzoekers, die niet worden vastgehouden en uitgesloten zijn van het recht op opvang, vermeldt het AIDA-rapport zelfs niet dat zij over de mogelijkheid om hoger beroep aan te tekenen zouden beschikken, of ondergeschikt zouden beschikken over juridische bijstand hiertoe. Integendeel het rapport vermeldt enkel:

Since 2013, the Law on Legal Aid provides mandatory legal aid for asylum seekers at all stages of the status determination procedure, sponsored under the state budget¹⁹², though in practice due to lack of funding such is provided only to vulnerable persons with specific needs¹⁹³ upon their explicit request. (AIDA p 37)

(...)”

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.3. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende: *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".*

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) is van oordeel dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

2.4. De bestreden beslissing houdt in dat verzoeker zal worden overgedragen aan Bulgarije, nu hij in dit land op 17 maart 2023 een verzoek om internationale bescherming had ingediend.

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat de vingerafdrukken van verzoeker op 17 maart 2023 werden geregistreerd in *Voenna Rampa* (voorstad van Sofia) in Bulgarije in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Verzoeker verklaarde naar aanleiding van het zogeheten Dublin-interview, dat op 2 mei 2023 van hem werd afgenomen, dat de enige reden voor de indiening van zijn verzoek in België de snellere en makkelijkere afhandeling van de procedure was. Verzoeker uitte geen concrete bezwaren tegen een overdracht aan Bulgarije, maar stelde dat hij *“liever in België”* blijft. Middels een ongedateerd schrijven van de Bulgaarse *State Agency for Refugees* verklaart deze zich uitdrukkelijk akkoord met het terugnameverzoek van de Belgische Dublin-unit van 4 mei 2023 en dit overeenkomstig artikel 18.1, d), van de verordening 604/2013/EU.

2.6. Verzoeker stelt in zijn middel onder andere dat hij bij een terugkeer naar Bulgarije een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling omdat Dublin-terugkeerders, wiens asielaanvraag werd afgewezen, worden vastgehouden. De leefomstandigheden in de detentiecentra zijn volgens verzoeker onmenselijk en rijzen er problemen voor verzoeker op het vlak van toegang tot de rechtsmiddelen, in het bijzonder voor *“meervoudige asielzoekers”*.

2.7. De verwerende partij heeft, hoewel zij hiertoe werd uitgenodigd op 19 juni 2023, verzuimd om een nota met opmerkingen neer te leggen.

2.8. Zoals hierboven vermeld, verklaarde Bulgarije zich akkoord met een terugname van verzoeker op grond van artikel 18.1, d), van de verordening 604/2013/EU. Deze bepaling schrijft het volgende voor:

“De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

(...)

d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen.”

Artikel 18.2, derde lid, van de verordening 604/2013/EU bepaalt het volgende:

“(…)

In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU.”

2.9. Uit het administratief dossier kan niet worden opgemaakt of er naar aanleiding van het verzoek om internationale bescherming dat betrokkene op 17 maart 2023 in Bulgarije had ingediend, een beslissing werd genomen en evenmin of deze beslissing een beoordeling van de merites van het verzoek om internationale bescherming inhield. Er kan ook niet worden opgemaakt in welke aanleg deze beslissing werd genomen en of verzoeker een beroep heeft kunnen doen of na overdracht zal kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel, zoals bedoeld in de richtlijn 2013/32/EU. Er kan dus geenszins worden nagegaan of de Bulgaarse autoriteiten hun verplichtingen op grond van artikel 18.2, derde lid, van de verordening 604/2013/EU zijn nagekomen of deze waarborgen alsnog aan verzoeker zullen bieden.

Om één en ander te kunnen beoordelen, is een correct beeld van de stand van zaken van verzoekers procedure inzake internationale bescherming in Bulgarije cruciaal. Dit blijkt ook uit de passage uit het rapport van maart 2023, uitgegeven door de *European Council on Refugees and Exiles* (ECRE) en opgesteld door Iliana Savova, *“Asylum Information Database – Country Report: Bulgaria – 2022 update”* (hierna: het AIDA-rapport, p. 45), dat in het administratief dossier is opgenomen, en dat door verzoeker in zijn middel wordt geciteerd.

2.10. Uit het AIDA-rapport blijkt enerzijds dat de procedure inzake internationale bescherming eenvoudig kan worden heropend indien het verzoek om internationale bescherming in Bulgarije hangend was op het ogenblik van het vertrek van de betrokkene uit Bulgarije (AIDA-rapport, p. 45). Een heropening van het verzoek om internationale bescherming is blijkbaar evenwel niet mogelijk voor Dublin-terugkeerders die een definitieve beslissing ‘ten gronde’ kregen die *in absentia* werd genomen. Deze verzoekers, die worden overgedragen op grond van artikel 18.1, d), van de verordening 604/2013/EU, worden als illegale vreemdelingen beschouwd en in detentiecentra ondergebracht met het oog op hun terugleiding (AIDA-rapport, p. 46). Deze toestand maakt op zich geen miskenning in van verzoekers rechten, op voorwaarde dat hij nog een beroep kan doen op de procedurele garanties die in de Europese regelgeving zijn vervat.

In de bestreden beslissing wordt overigens bevestigd dat *“(g)ezien de Bulgaarse instanties akkoord gingen om betrokkene terug te nemen conform art 18 §1d van Verordening 604/2013 is het waarschijnlijk dat zijn verzoek niet kan worden heropend na overdracht”*. Verderop wordt beaamd dat *“(..) in geval van betrokkene, (...) de persoon na overdracht als irreguliere immigrant (wordt) beschouwd waardoor hij geen recht heeft op opvang en het risico loopt om overgebracht te worden naar een detentiecentrum (AIDA p 71)”*. Desondanks wordt in de beslissing het volgende gesteld: *“We benadrukken dat betrokkene in dit geval nog steeds het recht heeft om een beroep in te dienen tegen de weigeringsbeslissing en om een volgend verzoek in te dienen in Bulgarije.”*

2.11. Nadat de bepalingen uit de verordening 604/2013/EU in herinnering werden gebracht, wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen: *“Bovenstaande wijst erop dat het verzoek van betrokkene in Bulgarije afgewezen en afgesloten werd.”* Het kan bijgevolg geenszins worden uitgesloten dat verzoeker na overdracht (via Sofia) zal worden vastgehouden in één van de *“pre-removal immigration centres”* in Busmantsi of Lyubimets. Het loutere gegeven dat verzoeker na overdracht zal worden vastgehouden maakt *an sich* geen schending uit van artikel 3 van het EVRM, op voorwaarde dat verzoeker (nog) over een daadwerkelijk rechtsmiddel beschikt of een volgend verzoek kan indienen.

2.12. Nog los van de erbarmelijke detentie-omstandigheden in deze *“pre-removal immigration centres”* wordt in de beslissing meermaals gesteld dat verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming kan indienen, indien hij dit wenst. In zijn middel maakt verzoeker echter melding van problemen voor *“meervoudige asielzoekers”*, met name inzake de toegang tot rechtshulp en de mogelijkheden om hoger beroep aan te tekenen. Uit het AIDA-rapport blijkt inderdaad dat de toegang tot rechtshulp voor verzoekers om internationale bescherming vanuit een detentiesituatie bijzonder problematisch is (AIDA-rapport, p. 99). Bovendien dient te worden gewezen op bepaalde gebreken inzake de procedure met betrekking tot *“subsequent applications”*, die in het AIDA-rapport zijn opgenomen. Volgens het AIDA-rapport gaat er van het onderzoek, van een ‘volgend’ verzoek om internationale bescherming, zowel in eerste aanleg als in graad van beroep, geen schorsende werking uit (AIDA-rapport, p. 59). Dit staat op gespannen voet met bepaalde garanties uit de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (artikel 41.1, tweede lid, van de richtlijn 2013/32/EU) en het refoulementverbod (*Ibid.*). Aangezien het onduidelijk is of verzoeker in het kader van zijn (eerste) verzoek om internationale bescherming een daadwerkelijk rechtsmiddel ter beschikking had of zal hebben en dit (eerste) verzoek wellicht niet kan worden heropend, is verzoeker aangewezen op een ‘volgend’ verzoek dat vanuit één van de *“pre-removal immigration centres”* zal moeten worden ingediend zonder dat hiervan enig schorsend effect uitgaat, hetgeen een mogelijke schending van het refoulementverbod

met zich kan brengen. Aangezien er indicaties zijn dat verzoekers fundamentele rechten in het gedrang kunnen komen, ligt de verantwoordelijkheid bij het bestuur om deze twijfel weg te nemen (cf. EHRM 23 maart 2016, F. G. t. Zweden (GK), nr. 43611/11, §120).

2.13. De bestreden beslissing vertoont op dit punt een onzorgvuldigheid in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond en geeft aanleiding tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een verdere bespreking van de overige middelonderdelen is niet nodig nu de eventuele gegrondheid daarvan niet kan leiden tot een ruimere nietigverklaring.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 mei 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend drieëntwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN